

Milí bratři, milé sestry,

taky se můžeme pochlubit, že? Stejně jako apoštol Pavel můžeme poukázat na náš rodinný i osobní evangelický poklad. Pavel byl obřezán osmého dne. Stal se tedy hned v útlém dětství součástí božího lidu.

A my jsme v drtivé většině případů také byli v útlém dětství pokřtěni. Kristus s námi uzavřel svou celoživotní smlouvu, věčnou smlouvu života – a to někdy ještě dřív, než nám stačily vyčuhovat nožky z bílé peřinky.

Apoštol Pavel byl dále Izraelec. Žid. Žádný pohanský konvertita, tedy žádný člověk, který se až v dospělosti nechal obřezat pro své sympatie k židovskému náboženství. Takových dospělých konvertitů, nově obrácených lidí na židovskou víru, bylo v Pavlově době dost. Ale Pavel k nim nepatřil. Byl to Žid od narození, po svých rodičích.

I my jsme většinou evangelíci od narození. Přebíráme štafetu víry po svých rodičích, kteří ji zase přebírali od svých rodičů. A neseme ji v rukou s přáním, aby tuto štafetu víry po nás převzaly zase naše děti.

Apoštol Pavel svůj původ dokládá tak, že uvede přímo izraelský kmen, ze kterého pochází: *Z kmene Benjamín*. No, na první pohled nic moc. Benjamín byl malý a navíc často problematický židovský kmen. Ale právě v tom je ten vtip! Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše. Lepší být z malého izraelského kmene, než vůbec z žádného.

To platí i o nás. I mnozí z nás mají za sebou mnoho věřících předků. Možná že naším předkem nebyl zrovna Jan Ámos Komenský... Možná že naši předkové nebyli všichni svatí a bez chyb... Ale lépe je mít alespoň nějaké věřící předky, než vůbec žádné.

A Pavel ještě ke svému původu přidává, že je *Hebrej z Hebrejů*. Tím chce říct, že není nakažen pokleslou, pohanskou, řeckou kulturou. Že není infikován tím tehdy moderním a zároveň pro žida nábožensky pochybným kulturním ovzduším.

To, myslím, můžeme říct i my – o sobě i o našem společenství. Přece nedáme tu naši starou dobrou víru jen tak všanc něčemu neznámému a možná nebezpečnému - jen proto, že je to nové a moderní. Ale apoštol pokračuje. Z rodinné anamnézy přechází k popisu svého osobního náboženského života. Tady už váhám, zda se s ním dál můžeme bez problému ztotožnit. Už totiž nejde o rodovou a náboženskou příslušnost, o jeho předky – ale o celý jeho dosavadní život. Zde se už musí rozhodnout každý sám za sebe, zda si ještě s apoštolem notuje. *Jde-li o zákon – byl jsem farizeus*, říká Pavel. Bral tedy Písmo smrtelně vážně. Zkoumal jej dnem i nocí. A snažil se podle něj stoprocentně žít.

V tomto ohledu někdy nás, tradiční evangelíky, strčí do kapsy zase ti, kteří nemají žádné evangelické kořeny, ale o to větší touhu všechno s Pánem Bohem dohnat, o to větší vášeň pro jeho Slovo.

Jde-li o horlivost - pronásledovatel církve, pokračuje Pavel. Horlivě tedy plnil to, o čem byl přesvědčen, že je vůlí Boží. Naplňujeme my horlivě vůli Boží? *Jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony*, končí apoštol svou vlastní chvalořeč. Tedy všechna vnější přikázání Pavel úzkostně dodržoval a žádný člověk ho nemohl nařknout z přestupování Božího zákona. Sám za sebe říkám, že už dlouho s Pavlem krok nedržím. Písmo studuji málo a ještě méně podle něj žiji. A určitě by se našel člověk, který by objektivně mohl zpochybnit můj život víry. A myslím, že na tom nakonec asi nebudete o moc lépe než já.

I my se tedy máme čím pochlubit. Jedni třeba více svými křesťanskými kořeny. A druzí třeba zase více svou poslušností Boží vůle.

Ale to všechno, milí bratři a milé sestry, je naprosto k ničemu. Nemá to žádnou hodnotu. V Božích očích je to všechno bezcenné. Ano, vím, že nám to zní šíleně. Ale je to tak.

Poté, co se apoštol přestane na oko chlubit, prohlásí: *Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic.*

Je to krásné, že máme za sebou dlouhý zástup evangelických předků. Ale to nám dveře do Božího království neotevře.

Je to úžasné, pokud se úzkostlivě snažíme dodržovat všechna Boží přikázání. Ale tyto naše náboženské skutky nás do nebe nedostanou. Než apoštol poznal Ježíše Krista, než se mu sám Vzkříšený zjevil, Pavel byl jistě po právu pyšný na to, co všechno pro Pána Boha dělá. Byl to zisk za ziskem. Jeho náboženský život byl jako jedna velká pokladnička. Pořád se víc a víc plnila. Ale při setkání s Kristem Pavel zjistil, že ta náboženská pokladnička je naprosto bezcenná. Že si za to, co do ní naházel, vůbec nic od Boha nekoupí. Pavel poznal, že se choval jako dítě. Jako dítě, které si cpe do prasátka knoflíky – a myslí si, že je velice bohaté.

A tak apoštol směle mávl nad svým starým životem a začal od začátku. Začal stavět svůj život na Ježíši Kristu. Nikoli na sobě, na svých náboženských dovednostech, na svých mravních činech. Začal stavět na Ježíši Kristu, na jeho kříži i na jeho vzkříšení.

Pavel svůj předchozí život popisuje dokonce velmi nevšedním slovem. Řecky *skybala*. To všechno pokládám za *nic*, překládá poněkud neslaně a nemastně ČEP. Kraličtí jsou odvážnější: *Mám to jako za smetí*. Nejblíže je Český studijní překlad: *Pokládám to za hnůj*. Řecké slovo *skybala* – to jsou (slušně řečeno) *výkaly*. Neslušně pak (děti zacpěte si uši) prostě *hovno*. Je to totiž jediné sprosté slovo v Novém zákoně. Výkal – to je něco, co vůbec není užitečné a prospěšné. A ještě navíc to protivně páchne. Takto odvážně hodnotí apoštol svůj předchozí život ve světle Ježíše Krista, který je mu naprosto vším.

Milí bratři, milé sestry, čas od času je dobré si připomenout, že základem našeho časného i věčného života je výlučně osoba a dílo Ježíše Krista. Nic víc, nic méně. Čas od času je dobré si uvědomit, že naše náboženské skutky a mravopočetný život – to nemá před Bohem žádnou hodnotu. Že tím u Boha nic nezískáme.

Proč? Protože on sám se v Ježíši Kristu rozhodl dát nám všechno, co mohl. Nezávisle na naší mravní a náboženské snaživosti. Ale také nezávisle na našem skrytém či zjevném hříchu. Z lásky k člověku nám Bůh dal všechno, co dát mohl. Bez ohledu na to, jak moc jsme ve skutečnosti žili v zajetí hříchu. Z lásky k nám šel on sám na smrt, abychom jednou všichni došli do cíle: do života v plnosti, do věčného života v Boží laskavé náruči. A tak mu za to nyní poděkujeme:

Modlitba po kázání:

Pane Ježíši Kriste, chválíme tě za to, že ty jediný jsi zdrojem naší spásy. Nic nemůžeme k tvé záchraně přidat, nemůžeme ji nijak vylepšit. Dej, Pane, abychom tedy nesnižovali význam tvé zástupné oběti za nás hříšné tím, že si budeme chtít koupit tvou lásku svými dobrými činy. Dej, aby náš dobrý život nebyl ničím víc než jen pokorným poděkováním za tvou milostivou záchranu. Amen